

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Ivo Pospíšila (soudce zpravodaj) a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Advokátní kancelář Brož, Sedlatý s.r.o.**, IČO 248 27 452, se sídlem Vinohradská 2828/151, 130 00 Praha 3, zastoupen Mgr. Miroslavem Kučerkou, advokátem se sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 12. 2015, č. j. ÚOHS-R250/2014/VZ-37034/2015/323/RBu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2018, č. j. 62 Af 16/2016 – 171,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Hlavní město Praha (dále jen „zadavatel“) zahájilo dne 28. 8. 2012 užší zadávací řízení podle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), k veřejné zakázce s názvem „Poskytování právních služeb pro potřeby hlavního města Prahy“. Oznámení o veřejné zakázce (rozdělené na 8 částí) bylo uveřejněno ve věstníku veřejných zakázek dne 31. 8. 2012 pod ev. č. VZ 230112. Žalobce

ve lhůtě pro podání žádostí o účast, která byla zadavatelem stanovena do 2. 11. 2012, podal žádost o účast v užším řízení. Rozhodnutím zadavatele ze dne 12. 3. 2013 byl žalobce vyloučen z další účasti v užším zadávacím řízení, jelikož neprokázal splnění požadovaných technických kvalifikačních předpokladů stanovených v kvalifikační dokumentaci. Žalobce totiž kvalifikaci částečně prokazoval prostřednictvím zakázek realizovaných členem realizačního týmu v době, kdy tento člen působil jako advokátní koncipient u jiné obchodní společnosti vykonávající advokacii, a nikoliv jako společník či zaměstnanec žalobce. Proti rozhodnutí o vyloučení uplatnil žalobce u zadavatele námitky, kterým nebylo vyhověno. O přezkoumání tohoto úkonu zadavatele žalovaný pravomocně rozhodl rozhodnutím ze dne 10. 4. 2014, které následně obstálo v soudním přezkumu u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) i Nejvyššího správního soudu.

[2] Užší zadávací řízení mezitím pokračovalo a zadavatel stanovil lhůtu pro podání nabídek (nejprve do 26. 11. 2013, poté byla ve vztahu k jednotlivým částem veřejné zakázky lhůta prodloužena do období mezi 5. 12. 2013 a 30. 1. 2014). Dne 10. 12. 2013 uplatnil žalobce námitky proti úkonům zadavatele dle § 110 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách a námitky proti zadávacím podmínkám dle § 110 odst. 3 téhož zákona. Zadavatel námitkám nevyhověl a žalobce se poté dne 2. 1. 2014 obrátil na žalovaného s návrhem na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.

[3] Žalovaný rozhodnutím č. j. ÚOHS-S17/2014/VZ-13659/2014/513/Edo ze dne 27. 6. 2014 návrh žalobce zamítl podle § 118 odst. 5 písm. c) zákona o veřejných zakázkách, jelikož žalobce nebyl osobou oprávněnou podat námitky a námitky byly dle § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách podány opožděně. Žalobce podal ve lhůtě pro účast v užším řízení svou žádost o účast v tomto řízení, již v tuto chvíli tudíž musel být obeznámen s požadavky zadavatele na kvalifikaci. Žalobce byl poté již v březnu 2013 vyloučen z užšího řízení pro nesplnění kvalifikačních požadavků, již v této době tudíž mohl uplatnit i námitky proti samotným požadavkům zadavatele na kvalifikaci zájemců o veřejnou zakázku. Tak ovšem ve svých námitkách proti vyloučení neučinil a zadávací dokumentaci napadl až s odstupem bezmála 9 měsíců. Ustanovení § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách je dle žalovaného třeba vyložit tak, že v užším řízení (jakožto dvoufázovém zadávacím řízení), lze námitky proti kvalifikační dokumentaci a požadavkům zadavatele ke kvalifikaci uplatnit nejpozději do 5 dnů od skončení lhůty pro podání žádostí o účast (první fáze), a nikoliv až ve lhůtě 5 dnů od skončení lhůty pro podávání nabídek (druhá fáze). Kvalifikace zájemců je totiž posouzena již před zahájením druhé fáze a stanovením lhůty pro podávání nabídek. Rozklad žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 3. 12. 2015, č. j. ÚOHS-R250/2014/VZ-37034/2015/323/RBu (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[4] Žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou, o níž krajský soud nejprve rozhodl rozsudkem ze dne 18. 5. 2017, č. j. 62 Af 16/2016 – 115, kterým napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvostupňového, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek však byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 169/2017 – 37. V nosných částech odůvodnění Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zájemce, který byl pro nesplnění kvalifikačních požadavků vyloučen z účasti v užším zadávacím řízení oprávněně (jeho námitkám proti vyloučení nebylo vyhověno z žádného z jím uplatněných důvodů), již v další fázi zadávacího řízení nemá legitimaci*

pokračování

ke zpochybnění ostatních úkonů zadavatele. Takový zájemce již nemá žádnou možnost do dalšího průběhu zadávacího řízení jakkoliv zasahovat, ledaže by bylo následně stěžovatelem (popř. správním soudem) rozhodnuto, že k vyloučení zájemce došlo protiprávně... Jestliže žalobce v době podání námitek dne 10. 12. 2013 proti zadávacím podmínkám byl zadavatelem vyloučen z další účasti v zadávacím řízení, pak i jím tvrzená újma ve formě ušlého zisku z plnění veřejné zakázky byla újmou v zásadě hypotetickou. Tato újma je vázána na předpoklad, že rozhodnutí zadavatele o vyloučení žalobce a rozhodnutí o námitkách proti vyloučení, potažmo prvostupňové rozhodnutí stěžovatele o návrhu na přezkum tohoto rozhodnutí, jsou nezákonná a budou v budoucnu odstraněna. Právě a jen v příčinné souvislosti s těmito rozhodnutími o vyloučení žalobce ze zadávacího řízení mohla hrozit, nebo vzniknout žalobci reálná újma, pokud by se ukázalo, že byl vyloučen nezákonně. Vydáním navazujícího rozhodnutí žalovaného i napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného, však nemohla již žalobci vzniknout žádná újma, byl totiž již zájemcem dříve vyloučeným z účasti v zadávacím řízení.“

[5] Krajský soud poté, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, žalobu zamítl rozsudkem ze dne 6. 6. 2018, č. j. 62 Af 16/2016 – 171 (dále jen „napadený rozsudek“). Konstatoval, že dle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnou skutečností pro posouzení včasnosti podání námitek dle § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách proti zadávací dokumentaci je i zjištění, zda a v jaké fázi procesu zadávání veřejné zakázky byl zájemce o účast v zadávacím řízení ze zadávacího řízení vyloučen. Žalobce v době podání námitek dne 10. 12. 2013 proti zadávacím podmínkám byl zadavatelem vyloučen z další účasti v zadávacím řízení. Vydáním rozhodnutí žalovaného i napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného tudíž nemohla již žalobci vzniknout žádná újma. Nejvyšší správní soud dle krajského soudu v rozsudku č. j. 6 As 169/2017 – 37 rozhodující právní otázku zodpověděl, a své závěry na skutkový stav ve věci žalobcova vyloučení ze zadávacího řízení aplikoval. Tvrdil-li žalobce v následném podání ze dne 9. 5. 2018, že Nejvyšší správní soud sice právní otázku zodpověděl správně, avšak na zjištěný skutkový stav svůj závěr chybně aplikoval, jde o polemiku žalobce se závěry Nejvyššího správního soudu, jež jsou pro krajský soud závazné.

II.

Kasační stížnost

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 169/2017 – 37, Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že k podání námitek proti zadávacím podmínkám je aktivně legitimovaný dodavatel, který doposud nebyl (pravomocně) vyloučen ze zadávacího řízení a v důsledku nastavených zadávacích podmínek (kvalifikace) mu hrozí újma. Zároveň bylo potvrzeno, že ke dni podání námitek proti zadávacím podmínkám nedošlo k pravomocnému rozhodnutí o vyloučení stěžovatele ze zadávacího řízení. Nejvyšší správní soud správně posoudil právní otázku, avšak právní názor nesprávně aplikoval na zjištěný skutkový stav. Nelze se totiž ztotožnit s názorem Nejvyššího správního soudu, že stěžovatel již nemohl do zadávacího řízení zasahovat. Tuto možnost měl stěžovatel (v souladu s vyjádřeným právním názorem) až do dne 10. 4. 2014, tj. do doby, kdy došlo k pravomocnému vyloučení stěžovatele ze zadávacího řízení. Napadený rozsudek je tedy v rozporu se závazným názorem Nejvyššího správního soudu.

[7] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud pochybil, když ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Stěžovatel v žalobě uvedl, že navrhuje nařízení jednání a v podání ze dne 9. 5. 2018 konstatoval, že jeho postoj se nezměnil. V té době již bylo nařízeno jednání na 17. 5. 2018. Dne 16. 5. 2018 požádal stěžovatel o odročení nařízeného jednání. Podmínky pro rozhodnutí o věci samé bez nařízení jednání tedy nebyly splněny.

III.

Vyjádření žalovaného, replika stěžovatele

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 169/2017 – 37, vyplývá vyvratitelná domněnka, že zájemce o veřejnou zakázku byl z účasti v zadávacím řízení na veřejnou zakázku vyloučen, nebylo-li vyhověno jeho námitkám proti rozhodnutí o vyloučení, přičemž v takovém případě zájemce není oprávněn do zadávacího řízení dále zasahovat a zpochybňovat ostatní úkony zadavatele. Takovou domněnku je pak možné vyvrátit pouze správním, popřípadě soudním rozhodnutím o přezkoumání vyloučení. Stěžovatel tedy závěry citovaného rozsudku dezinterpretuje. Z této argumentace stěžovatel následně dovozuje na straně Nejvyššího správního soudu nesprávnou aplikaci právního posouzení na skutkový stav. Ze strany stěžovatele se však jedná o polemiku se závěry Nejvyššího správního soudu a nikoliv o situaci, kdy by se krajský soud tímto názorem neřídil. Žalovaný taktéž upozorňuje, že rozhodnutí zadavatele o vyloučení navrhovatele z účasti v zadávacím řízení nenabývá „právní moci“ až právní mocí správního rozhodnutí o přezkumu příslušného úkonu žalovaným, jak se snaží stěžovatel zavádějícím způsobem naznačovat.

[9] K námitce, že krajský soud v rozporu se zákonem nenařídil ve věci jednání, upozorňuje žalovaný na vyjádření stěžovatele ze dne 9. 5. 2018. Zde stěžovatel výslovně uvedl: *„Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce uvádí, že se jeho postoj v předmětné věci nezměnil a na podané žalobě trvá. Naopak žalobce netrvá na osobní účasti na jednání a postačí pokud soud bude jednat bez nařízeného jednání.“* Z tohoto vyjádření dle názoru žalovaného jednoznačně vyplývá, že stěžovatel sice trvá na podané žalobě jako takové z hlediska jejího obsahu, z hlediska vedení soudního řízení však již nepožaduje nařízení jednání k projednání věci a souhlasí s tím, aby krajský soud jednání nenařizoval. Jiný výklad než právě uvedený by dle názoru žalovaného implikoval úmysl stěžovatele uvést krajský soud v omyl. Za daných okolností tedy bylo na úvaze krajského soudu, zda považuje za účelné jednání nařizovat či nikoliv, přičemž účastníci vyjádřili svá stanoviska již při jednání před prvním rozhodnutím krajského soudu ve věci.

[10] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného uvádí, že v době podání námitek nebyl s konečnou platností vyloučen ze zadávacího řízení, neboť dosud nebylo žalovaným pravomocně rozhodnuto o jeho návrhu na přezkoumání úkonu zadavatele, kterým byl vyloučen. V době podání námitek tedy byl stěžovatel aktivně legitimovaný k podání námitek dle § 110 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Lhůta pro podání námitek proti zadávacím podmínkám je v zákoně o veřejných zakázkách vázána na okamžik skončení lhůty pro podání nabídek.

pokračování

[11] K otázce nařízení jednání stěžovatel v replice zdůrazňuje, že dne 16. 5. 2018 výslovně požádal krajský soud o odročení jednání, neboť ze zdravotních důvodů nebyl právní zástupce stěžovatele schopen účastnit se již nařízeného jednání. Ze žádosti je tedy zřejmé, že se stěžovatel hodlá účastnit nařízeného jednání, explicitně žádá přesunutí jednání na jiný termín, a tudíž požaduje, aby bylo ve věci nařízeno jednání. Jedná se tak o zpětvzetí dřívějšího souhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání. K tomuto dřívějšímu souhlasu navíc neměl krajský soud přihlížet, neboť jej stěžovatel podal po stanovené lhůtě.

IV. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas a osobou oprávněnou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[14] Úvodem je třeba zdůraznit, že podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) zákona s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[15] K právní úpravě nepřipustnosti kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud i Ústavní soud (Ústavní soud se této problematice zevrubně věnoval v nálezu ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. III. ÚS 1237/15, úvahy Nejvyššího správního soudu lze nalézt zejména v usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165). Podle ustálené judikatury je nutné citované ustanovení vykládat při vědomí jeho účelu, kterým je zamezit bezúčelnému řetězení kasačních stížností a prodlužování řízení v případech, ve kterých Nejvyšší správní soud ve věci již svůj závazný právní názor vyslovil. Závazným právním názorem ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s. je přitom třeba rozumět v kasačním rozsudku vyjádřený závěr o interpretaci a aplikaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci a jímž se Nejvyšší správní soud zabýval při posuzování kasačních námitek nebo nad jejich rámec v mezích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud již ve věci jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 169/2017 – 37, ve kterém vyslovil jednoznačný právní závěr, že zájemce o veřejnou zakázku, který byl pro nesplnění kvalifikačních požadavků vyloučen z účasti v užším zadávacím řízení oprávněně (jeho námitkám proti vyloučení nebylo vyhověno z žádného z jím uplatněných důvodů), již v další fázi zadávacího řízení nemá legitimaci ke zpochybnění ostatních úkonů zadavatele, ledaže by bylo rozhodnutí o vyloučení později zvráceno ve správním či soudním přezkumu (viz bod 44 tohoto rozsudku). K vyloučení

zájemce v tomto smyslu dochází okamžikem rozhodnutí zadavatele o námitkách proti vyloučení. Již v námitkách proti vyloučení mohl stěžovatel uplatnit též námitky proti zadávacím podmínkám, a pokud tak neučinil, nemůže je uplatňovat v další fázi zadávacího řízení poté, kdy byl vyloučen.

[17] Námitky stěžovatele, že k vyloučení zájemce ze zadávacího řízení dochází až k okamžiku právní moci rozhodnutí žalovaného o přezkumu úkonu zadavatele, příp. že Nejvyšší správní soud vyjádřený právní názor nesprávně aplikoval na zjištěný skutkový stav, představují polemiku se závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v prvním rozsudku ve věci, a jedná se tedy o námitky nepřipustné dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[18] Nepřípustnost kasační stížnosti dle citovaného ustanovení nicméně nelze chápat absolutně, toto ustanovení nelze uplatnit např. v případě, kdy Nejvyšší správní soud vytkl (při prvním přezkumu) krajskému soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, popřípadě nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Stejně tak v případech, kdy dojde ke změně skutkových nebo právních poměrů ve věci, resp. doplnění dokazování, změně či zrušení aplikovaného právního předpisu, deklaraci protiústavnosti předpisu Ústavním soudem, nebo podstatné změně judikatury, jež by byl i Nejvyšší správní soud ve svém novém rozhodnutí povinen akceptovat. Je třeba též přihlídnout k tomu, že pokud druhou kasační stížnost podá účastník řízení (osoba zúčastněná na řízení) odlišný od toho, který podal kasační stížnost první, nelze mu přičítat k tíži (v duchu zásady dispoziční a zásady *vigilantibus iura*), že neuplatnil všechny své námitky již v předchozí kasační stížnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 808/13, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, a dále jeho usnesení ze dne 24. 10. 2012, č. j. 6 As 35/2012 – 42). Pokud tedy první kasační stížnost podal žalovaný a druhou kasační stížnost žalobce, který prezentuje nové námitky, se kterými se kasační soud v prvním řízení s ohledem na dispoziční zásadu nezabýval nebo zabývat nemohl, ani v takovém případě nelze aplikovat ustanovení o nepřipustnosti kasační stížnosti. Taková situace však v daném případě nenastala, neboť - jak již uvedeno - právní otázka, s níž nyní stěžovatel prostřednictvím své námitky polemizuje, byla již rozhodnuta Nejvyšším správním soudem v předcházejícím rozsudku.

[19] Jako přípustnou vyhodnotil Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené toliko námitku vady řízení, která dle stěžovatele spočívá v tom, že krajský soud v rozporu se zákonem rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Jedná se o procesní postup krajského soudu po prvním kasačním rozhodnutí ve věci, Nejvyšší správní soud se k ní tudíž v předchozím rozsudku ve věci vyjádřit nemohl. Zároveň je vznesena žalobcem, který v prvním kasačním řízení nevystupoval v pozici stěžovatele.

[20] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhnou nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevysloví-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.* Zákon zde vychází z toho, že účastníkům řízení musí být garantován spravedlivý proces, jehož důležitou součástí je právo na projednání věci veřejně a v jejich přítomnosti (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Jestliže oni sami se naplnění tohoto práva nedožadují, není zpravidla

pokračování

úkolem soudu jim toto právo „vnucovat“. Na druhou stranu zákon nestanoví v případě souhlasu účastníků s rozhodnutím věci bez jednání povinnost soudu jednání nekonat, jde vždy toliko o možnost, která musí být poměřována zájmem na spravedlivém průběhu a výsledku soudního řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 – 48).

[21] Ze soudního spisu krajského soudu vyplývá, že v žalobě stěžovatel navrhl, aby krajský soud nařídil jednání. Toto jednání také dne 18. 5. 2017 před prvním rozhodnutím krajského soudu proběhlo. Po zrušení prvního rozsudku ve věci se krajský soud přípisem ze dne 18. 4. 2018 obrátil na stěžovatele s žádostí o sdělení, zda s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu stěžovatel na podané žalobě i nadále trvá, a pokud ano, zda trvá na tom, aby soud ve věci jednal. Současně krajský soud nařídil jednání na 17. 5. 2018. V podání ze dne 9. 5. 2018 stěžovatel sdělil krajskému soudu, že *„se jeho postoj v předmětné věci nezměnil a na podané žalobě trvá. Naopak žalobce netrvá na osobní účasti na jednání a postačí pokud soud bude jednat bez nařízeného jednání.“* Dne 16. 5. 2018 zástupce stěžovatele telefonicky a taktéž písemně sdělil krajskému soudu, že onemocněl a požádal krajský soud o odročení jednání. Krajský soud informoval zástupce stěžovatele téhož dne o tom, že bude rozhodovat ve věci bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil od počátku, stěžovatel svůj aktuální procesní postoj oznámil přípisem ze dne 9. 5. 2018 a krajský soud nepokládá za potřebné ve věci jednat. Dne 6. 6. 2018 krajský soud rozhodl bez jednání.

[22] Podstatné v dané věci tedy je, že stěžovatel po zrušení prvního rozsudku krajskému soudu výslovně oznámil, že na jednání netrvá a postačí, pokud soud rozhodne bez nařízeného jednání. Jelikož jednání již v tu dobu bylo nařízeno na konkrétní termín a zástupce stěžovatele se jej z důvodu nemoci nemohl zúčastnit, požádal o odročení jednání. Tento úkon však není možné interpretovat jako opakovanou změnu procesního postoje stěžovatele, resp. zpětvzetí souhlasu s rozhodnutím bez jednání. V kontextu celé situace jej lze vnímat tak, že stěžovatel se v případě, že krajský soud jednání nařídí, hodlá tohoto jednání zúčastnit. Takto jej zjevně vnímal i krajský soud, který doručil dne 16. 5. 2018 zástupci stěžovatele a dne 17. 5. 2018 přímo stěžovateli sdělení o tom, že jednání se s ohledem na souhlas obou stran a objektivní nepotřebnost ve věci konat nebude a soud rozhodne bez nařízení jednání. Na toto sdělení již stěžovatel do vydání napadeného rozsudku nijak nereagoval.

[23] Jelikož tedy stěžovatel výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a navíc ani po doručení sdělení krajského soudu, že již nařízené jednání se s ohledem na tento souhlas konat nebude, až do vydání rozsudku nijak nereagoval, krajský soud se nedopustil namítaného procesního pochybení. Neobstojí námitka, že k souhlasu stěžovatele s rozhodnutím věci bez jednání ze dne 9. 5. 2018 neměl krajský soud přihlížet, neboť byl doručen krajskému soudu jeden den po lhůtě stanovené stěžovateli k vyjádření ke zrušujícímu rozsudku Nejvyššího správního soudu. Příslušná ustanovení s. ř. s. nebrání účastníkovi řízení vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání kdykoliv v průběhu řízení.

V.

Závěr a náklady řízení

[24] Z výše uvedeného vyplývá, že kasační námitky jsou zčásti nepřipustné a zčásti nedůvodné. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu